

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Direct Solution, s. r. o.**, se sídlem Panuškova 1301/4, Praha, zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2022, č. j. 41 A 38/2020 - 57,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2022, č. j. 41 A 38/2020 - 57, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 4. 2020, č. j. JMK 61225/2020, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Židlochovicích ze dne 10. 3. 2020, č. j. 105772/2018/6, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč.

[2] Žalobkyně napadla rozsudek žalobou, kterou zamítl Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) shora označeným rozsudkem. Nepřisvědčil námitkám poukazujícím na vady řízení, pro které by bylo třeba přistoupit ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Takovou vadou v daném konkrétním případě není, že žalovaný opomněl vyrozumět žalobkyni o oprávněné úřední osobě. Nesouhlasil ani s námitkou, že místo spáchání přestupku nebylo vymezeno dostatečně určitě. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce,

že informace o umístění radaru nebyla vhodným způsobem zveřejněna, jak to ukládá § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o obecní policii“). K tomu krajský soud uvedl, že správní spis neobsahuje důkaz o tom, že informace o umístění radaru byla vhodným způsobem uveřejněna, to však krajský soud napravil vlastním dokazováním. Z něj vyplynulo, že informace o umístění radaru v daném úseku byly na internetových stránkách města Židlochovice zveřejněny ke dni 3. 8. 2016, tedy dříve, než došlo k přestupkovému jednání řidiče vozidla žalobkyně. Požadavek na uveřejnění informace o umístění stacionárního radaru byl proto v tomto případě podle krajského soudu naplněn. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[3] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zejména nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného není nevyrozumění stěžovatelky o oprávněné úřední osobě. Nesouhlasila ani s posouzením námítky poukazující na nedostatečné vymezení místa přestupku. Dále brojila proti závěru krajského soudu, že informace o umístění radaru byly zveřejněny v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Krajský soud na základě dokazování dovodil, že informace o umístění radaru v daném úseku byla uveřejněna na internetových stránkách města Židlochovice, přičemž tyto informace zde byly zveřejněny ke dni 3. 8. 2016, tedy dříve, než došlo k přestupkovému jednání. Podle stěžovatelky však není zřejmé, na základě čeho soud dovodil, že informace byly na webové stránce zveřejněny ke dni 3. 8. 2016. K předmětnému protiprávnímu jednání mělo dojít až v roce 2018. Není proto možné, aby již v roce 2016 byla na webových stránkách města Židlochovice zveřejněna informace o měření rychlosti v daném úseku. Krajský soud tak neprokázal, že by informace o umístění automatického rychloměru byla zveřejněna nejpozději před datem spáchání přestupku. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém uvedl, že souhlasí s posouzením krajského soudu. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. (s účinností od 1. 4. 2021) totiž platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.).

[7] Krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s., přičemž se jedná o věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.).

[8] Podstatný přesah zájmů stěžovatele pak Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.).

[9] Z uvedené judikatury současně vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v případě, pokud se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Kasační soud předně konstatuje, že se již opakovaně zabýval nutností specifikace místa spáchání přestupku. Například v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, uvedl, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.“ To vyplývá i z pozdější judikatury zdejšího soudu (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52). Uvedeným požadavkům výroková část prvostupňového rozhodnutí odpovídá. Je v ní mj. uvedeno, že k přestupku došlo v Židlochovicích, na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 na km „7,6“. Jak správně dodal krajský soud, údaj o kilometru silnice, na kterém došlo k přestupku, lze považovat za akceptovatelný způsob specifikace místa spáchání přestupku, přičemž k jeho další konkretizaci lze dospět pomocí Geoportálu Ředitelství silnic a dálnic: Silniční a dálniční síť ČR (https://geoportal.rsd.cz/apps/silnicni_a_dalnicni_sit_cr_verejna/), konkrétně přes

záložku „Vyhledávání v ULS“ – „Hledání dle komunikace“ při zadání čísla komunikace a příslušného kilometru. Krajský soud v souladu s uvedeným provedl řádné dokazování za účelem ověření místa spáchání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 97/2019 a podpůrně i rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 9 As 280/2019, sp. zn. 7 As 356/2019, sp. zn. 1 As 363/2019). Obdobně pak provedl řádné dokazování za účelem ověření správnosti závěru správních orgánů o překročení maximálně dovolené rychlosti. Krajský soud se v tomto ohledu nedopustil ani žádných vad. Jeho postup odpovídá konstantní judikatuře v obdobných věcech.

[11] Podobně jako krajský soud i Nejvyšší správní soud považuje za nutné žalovanému vytknout, že neumožnil stěžovatelce namítnout podjatost oprávněné úřední osoby před vydáním rozhodnutí. Stěžovatelka v odvolání žádala i o poskytnutí informace o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, žalovaný jí však neodpověděl a bez dalšího rozhodl, čímž se dopustil procesního pochybení. Tato vada však ještě sama o sobě nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Z konstantní judikatury vyplývá, že nepřipustný zásah do procesních práv nelze dovozovat pouze z nesdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Je třeba, aby byly dány důvody zakládající podjatost takové osoby, které musí účastník řízení tvrdit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 2 As 161/2016, sp. zn. 7 As 313/2016 atp.). Zákon přitom umožňuje vyloučit úřední osobu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti (srov. § 14 správního řádu a rozsudky ve věcech sp. zn. 1 As 89/2010, sp. zn. 1 As 55/2012, sp. zn. 9 As 70/2019 atp.). Stěžovatelka však žádné takové konkrétní důvody neuvedla ani v žalobě (a ani v kasační stížnosti). Krajský soud proto nepochybil, pokud na základě uvedené argumentace nezrušil rozhodnutí žalovaného. I v tomto ohledu jeho postup odpovídal právní úpravě a judikatuře.

[12] To se již však nedá říct o postupu krajského soudu stran ověření splnění podmínek dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud shledal, že se krajský soud dopustil pochybení, pro které nemůže jeho rozsudek obstát.

[13] Krajský soud v rozsudku uvedl, že s ohledem na to, že správní spis vedený ve věci přestupku neobsahuje důkaz o tom, že informace o umístění radaru byla vhodným způsobem uveřejněna, a jelikož stěžovatelka vznesla námitku ohledně dodržení povinnosti podle § 24b zákona o obecní policii v žalobě, krajský soud přistoupil k doplnění dokazování. *„Z něj vyplynulo, že informace o umístění radaru v daném úseku je aktuálně uveřejněna na internetových stránkách města Židlochovice na adrese: <https://www.zidlochovice.cz/cs/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-rychlosti-vozidel-mp-zidlochovice.html> (odkaz „Schválení míst měření rychlosti“) Tyto informace zde byly zveřejněny ke dni 3. 8. 2016, tedy dříve, než došlo k přestupkovému jednání řidiče vozidla žalobkyně. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Za dostatečné a vhodné lze považovat uveřejnění této informace např. na internetových stránkách obce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 41). Požadavek na uveřejnění informace o umístění stacionárního radaru proto v tomto případě podle krajského soudu byl naplněn.“*

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že za vhodné lze považovat uveřejnění informace o měření rychlosti radarem i na internetových stránkách obce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 41). Z internetových stránek, o které se opírá krajský soud, vyplývá, že na webu města Židlochovice jsou zveřejněna stanoviska Policie ČR opravňující obecní polici k měření rychlosti. Mj. je tam založeno i stanovisko Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor služby dopravní policie, ze dne 4. 4. 2018, č. j. KRPB-52826-1/ČJ-2018-00600DP-TICH, ve kterém je schváleno (na dobu dvou let) měření radarem i v ulici Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích. Ačkoliv to krajský soud nespecifikuje, s ohledem na datum spáchání přestupku (17. 6. 2018) a dvouletou platnost stanoviska (opravňujícího obecní polici k měření rychlosti v daném úseku) by bylo lze vyjít z toho, že označené stanovisko má prokazovat zveřejnění předmětných informací. Z tohoto stanoviska, jakož ani z webové stránky, na které je umístěno, však nevyplývá, kdy bylo zveřejněno ve smyslu § 24b zákona o obecní policii. Z uvedeného stanoviska vyplývá pouze to, že bylo Městskému úřadu v Židlochovicích doručeno dne 6. 4. 2018. Na stanovisku (ani na jiné webové stránce označené krajským soudem) však není uveden údaj o tom, kdy došlo ke zveřejnění informace o měření rychlosti v daném místě, resp. že se tak stalo před předmětným protiprávním jednáním. To nevyplývá ani ze stránky <https://www.zidlochovice.cz/cs/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-rychlosti-vozidel-mp-zidlochovice.html>, na kterou odkazoval rovněž krajský soud. Je pravdou, že na této stránce je uvedeno, že byla vytvořena dne 3. 8. 2016 (a aktualizována dne 29. 9. 2021), z toho však nelze jednoznačně postavit na jisto, že by shora označený dokument schvalující měření rychlosti radarem v ulici Žerotínovo nábřeží, byl zveřejněn vhodným způsobem před předmětným měřením rychlosti, jak to ukládá judikatura (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2022, č. j. 1 As 247/2020, a ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 As 356/2019 - 41, resp. v nich označenou judikaturu). Soudu tak není zřejmé, na základě čeho krajský soud uvedený závěr učinil. Jak správně připomíná stěžovatelka, jeví se navíc jako nemožné, aby dokument ze dne 4. 4. 2018 byl zveřejněn již dne 3. 8. 2016.

[15] Lze tedy uzavřít, že krajský soud sice provedl dokazování za účelem ověření toho, zda informace o měření radarem v daném místě byla vhodným způsobem zveřejněna (§ 24b odst. 2 zákona o obecní policii), výsledek tohoto dokazování však závěr o splnění podmínek ve smyslu označeného ustanovení neposkytuje. Řízení tak bylo zatíženo vadou, která ve svém důsledku mohla vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 As 356/2019 - 41, a přiměřeně i rozsudky téhož soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39, ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35).

[16] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud tedy v dalším řízení doplní dokazování za účelem prokázání uveřejnění informace o umístění měřicího zařízení v době spáchání přestupku.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu